

שבת דף קיב

ורצועות מנעל וסנדל. איתמר:

התיר רצועות מנעל וסנדל

הדין	אוקימתא לנעל	אוקימתא לסנדל
ברייטא 1	חייב חטאת	בדאושכפי
ברייטא 2	פטור אבל אסור	בדחומרתא דקטרי אינהו
ברייטא 3	מותר לכתחילה	בסנדל דנפקי ביה בי תרי

2 מקרים עם רצועות שנשברו בשבת:

רבי ירמיה הוה קאזיל בתריה דרבי אבהו בכרמלית, איפסיק רצועה דסנדליה,

אמר ליה: מאי נייעבד לה?

אמר ליה : שקול גמי לח דחזי למאכל בהמה, וכרוך עילויה.

אביי הוה קאי קמיה דרב יוסף, איפסיק ליה רצועה,

אמר ליה: מאי איעביד ליה?

אמר ליה: שבקיה.

קושי: מאי שנא מדרבי ירמיה?

תירוץ: התם לא מינטר, הכא – מינטר)

עוד קושי: והא מנא הוא. דאי בעינא - הפיכנא ליה מימין לשמאל!

תירוץ: אמר ליה: מדקמתרץ רבי יוחנן אליבא דרבי יהודה - שמע מינה הלכה כרבי יהודה.

איפה רואים שר' יוחנן פסק כמו ר' יהודה?

דַּתְנִיָּא: סַנְדְּל שְׁנַפְסְקו שְׁתִּי אֲזַנְיו או שְׁתִּי תַרְסִיּוֹתִיו, או שְׁנִיטֵל כָּל הַכֶּף שְׁלוּ - טַהוּר, אַחַת מֵאֲזַנְיו או

אחת מתרסיותיו. או שגיטל רוב הכף שלו - טמא. רבי יהודה אומר: נפסקה פנימית - טמא. החיצונה -

מזהר: ואמר ויולא ואיחזימא ברה בר בר חנה אמר רבי יוחנן: במחלוקת לעונינו נומאף. בד

מחלוקת לענין אשר. אבל לא לענין חליצה.

והוינו בה: [רבי יוחנן] אליבא דמאן?

אליבא דרבי יהודה, מדלענין טומאה לאו מנא

ואלא הוא - לענין שבת נמי לאו מנא הוא,

אבל לא לחליצה - דמנא הוא.

קושי : אימר דאמרינו **חלצה של שמאל**

בימיז חליצתה כשרה - היבא דלמילתיה

מנא הוא. הכא למילתיה לאו מנא הוא:

דהא אמר רבי יהודה: נפסקה החיצונה - טהור,

אלמא לאו מנא הוא!

אילימא אליבא דרבנן, מדלענין טומאה מנא הוי –

לענין שבת נמי מנא הוי,

אבל לא לחליצה דלאו מנא הוא,

קושי: והתנו: חלצה של שמאל בימין –

חליצתה כשרה!

לעולם אליבא דרבי יהודה, אימא: **וכן לחליצה**. והא קמשמע לן דכי אמרינן **חליצה של שמאל בשל ימין**

חליצתה כשרה – היכא דלמילתיה מנא הוא, אבל הכא - למילתיה לאו מנא הוא.

קושי: ומי אמר רבי יוחנן הכי? והאמר רבי יוחנן: הלכה כסתם משנה, ותנן: **סנדל שנפסקה אחת**

מאזניו ותיקנה - טמא מדרס, (נפסקה שניה ותיקנה - טהור מלטמא מדרס אבל טמא מגע מדרס)

מאי לאו - לא שנא פנימית, ולא שנא חיצונה?

תירוץ 1: לא, פנימית דוקא. אבל חיצונה מאי - טהור?

מאתר הדרן והרבנית מישל כהן פרבר

• hadran.org.il •

קושי: אי הכי, אדתני נפסקה שניה ותיקנה טהור מן המדרס אבל טמא מגע מדרס ניפלוג בדידה: במה דברים אמורים - שנפסקה פנימית, אבל חיצונה - טהור!
תירוץ 2: אמר רב יצחק בן יוסף: תהא משנתנו בסנדל שיש לו ארבע אזנים וארבע תרסיות, שלא לשבור דבריו של רבי יוחנן.

גישה אחרת בהבנת ר' יוחנן: כי אתא רבין אמר רב חנן בר אבא אמר רב: הלכה כרבי יהודה, ורבי יוחנן אמר: אין הלכה כרבי יהודה.

קושי: ומי אמר רבי יוחנן הכי? והא מדמתרץ רבי יוחנן אליבא דרבי יהודה, שמע מינה כרבי יהודה סבירא ליה!
תירוץ: אמוראי נינהו, ואליבא דרבי יוחנן.

תנן התם: **כל כלי בעלי בתים - שיעורן כרמונים**.
שאלת חזקיה: בעי רבי חזקיה: ניקב כמוציא זית, וסתמו, וחזר וניקב כמוציא זית, וסתמו, עד שהשלימו למוציא רימון, מהו?

תשובת ר' יוחנן: אמר ליה רבי יוחנן: רבי, שנית לנו **סנדל שנפסקה אחת מאזניו ותיקנה - טמא מדרס, נפסקה שניה ותיקנה - טהור מן המדרס אבל טמא מגע מדרס**, ואמרינן לך: מאי שנא ראשונה - דהא קיימא שניה, שניה נמי - מתקנה ראשונה! ואמרת לן עליה: פנים חדשות באו לכאן. הכא נמי - פנים חדשות באו לכאן.
תגובת חזקיה לתשובתו: קרי עליה: לית דין בר אינש! איכא דאמרי: כגון דין בר אינש!

